

ΕΙΡΗΝΗΣ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΔΕΟΠΛΑΣΤΗΣ(*)

Μά ή επιθυμία περνούσε χωρίς να γγίξη τα κατάβαθρά μου, και πειδ δυνάτεις ξαναγύριζα στην πρώτη μου υπόστασι. 'Ο Παρατηρητής ζωντάνευε περισσότερο μέσα μου, γίγαντας ὠρθονόταν, ἀνήσυχος γιά νά ἰδῇ καί ν' ἀκούσῃ. 'Ἡ ἀτομιστικῆς ἰδέας πού εἶναι φανερώματα εὐτυχισμένης ψυχικῆς καταστάσεως καί στενῆς διανοητικῆς ἐνέργειας, ἐσθύναν, ὅπως ἡ περιπλανώμενες νύχτιες σκιᾶς στό φῶς τῆς ἡμέρας.

"Ἐνας πόθος παντοδυναμίας μέ εἶχε πιάσει, αὐτός ὠνειρεύομαι νά καταστήσω μιάν ἡμέραν, ὅμως ὄχι ἀπό τήν ἄρνησι τοῦ «πραγματικοῦ». Μά ἴσα-ἴσα ἀπό ἀγάπη σ' αὐτό, πού ταπεινά καταθέτει τήν πρώτην ἀπαραίτητην ὕλη, γιά νά ζυγισθῇ ἀπάνω τῆς ὕστερα καί ν' ἀνοίξῃ πλατεῖα τὰ φτερά τῆς κάθε ἰδεολογικῆς θεωρίας.

"Ἐκεῖνο πού ὑπάρχει, ἔδωκε πάντα τήν πειδ σοφὴν ὁδηγία γιά κάθε «πέραν τοῦ κόσμου» συμπέρασμα. Κι' ἂν τοῦ ὑπαρκτοῦ δὲν ψάξουμε τὸ σῶμα, πού φανερά σαλεύει στῆς ἐπιδράσεις τῆς κάθε ζωῆς, ὅσες ποικιλότροπα τοξεύονται καταπάνω του, θά βροῦμε γιά πάντα σφαιριστὴ τὴν ὁξώπορτα τῶν μεγάλων Μεταφυσικῶν Μυστηρίων....

Δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ τὴν ἑνστικτὴ διαίσθησι αὐτῆς τῆς ἀλήθειας, κρατοῦσα τεντωμένα τὰ μάτια μπροστά στὴν κάθε ἀνεπαίσθητη πτύχωσι πού ἀπαλόχρωμα ἔβαφε τοὺς ὀρίζοντες.

"Ἐννοιοῦθα μόνο πῶς ἡ μεταπτώσεις τοῦ κόσμου βαθεῖά μου ἔχουναν τὸ γλυκύπικρο καταστάλαγμα τους, σ' ἓνα συναίσθημα ἱερό, πού ξεχειλίζει ἀπ' τὴν καρδιά μου καί χυνόταν ἄφθονα στὴν ἀτμοσφαῖρα μου γύρω.

Τότε μοῦ φαίνόταν πῶς εὐωδίαζεν ἀπὸ μένα ὁ ὅλος ὁ κόσμος. Καί νέους προορισμούς πλατύτερους ἀναγνώριζα στὸν ἑαυτό μου, ἔξω ἀπ' τὴν ὄρασι τῶν γεννημένων...

Αἰωνιότητες ξανοίγονταν μπροστά μου, ἀποστολῆς μεγάλης μιᾶς ζωῆς πού ὅ,τι ἀρχίζει, κι' ἔννοιες ἁγραφῆς ἀκόμα κι' ἀσύλληπτης φιλοσοφίας πού ἔπρεπε ἐγὼ πρῶτος νά τῆς ξεπεράσω....

Στὸ μέθυ τότε κείνο καί στὴν ὑπερέντασι τῆς ψυχῆς καὶ μοῦ ψιθύριζε προφητικὰ πῶς εἶμαι ὁ μοιραῖος βυθὸς τῶν Πάντων. Καί κυττάζοντας μέσα μου, σι' ἀληθινὰ ξάνοιγα ἀβυσσον ἀπὸ λογῆς ἀνθρώπων αἰωνόβιους κεντημένην, πού μύριζαν ἀθανασία. Σούρουπα καί χρυσαυγὲς καί νεραϊδένιοι χοροὶ ἀπάνω στὸ κύμα καί ἐρωτότροπα παιγνίδια περασμένων ψυχῶν μέσα' στὸ χρυσόφεγγος τῶν ἀστεριῶν, ἦταν ζωγραφισμένα στὰ πέταλά τους.

Κι' ἀκόμα ἀόριστα ἐφαίνονταν, σὰν μέσα σὲ θάμνη αὐγῆς πού δὲν εἰσώμασε, μελλούμενες δημιουργίες....

"ὦ, ψυχὴ μου, ποῖος σῆθαλε κλειδοκράτορα τέτοιων θησαυρῶν!.... Κύτταζα γύρω, μὰ τίποτα δὲν φαίνόταν παρὰ ἡ γαλήνη πού ἀρχὴ καί τέλος εἶχεν ἑμένα σὲ κείνη τὴν ξεχωριστὴν ὥρα....

"Ἀφροσιωμένος τόσο στὴν λατρεία καί στὸ ἀγνάντεμα τοῦ Ὁραίου ξέχασα τὴν ὄντοτήτά μου, ὅλα τὰ ξέχασα. Τί νά μετράῃ κανεῖς. Σὰν ζῇ ἔντονα, δανείζεται τὴν ὑπόστασι τοῦ Αἰωνίου. Καί θαρρῶ πῶς εἶναι ὁ πειδ θεάρεστος σεδασμός νά μεταχειρίζονται τὰ πλάσματα καί νά ἐξαντλοῦν ἀκόμα τῆς δυνάμεις τους γιά τὴν συνειδητὴν ἀπόλαυσι τῆς ζωῆς.

Στὴν ἔκστασι μέσα ὅποιος ξεχαστεῖ σι' ἀληθινὰ μιὰ φορά, βγαίνει σὰν μεταμορφωμένος σὲ δράμα. Ἐδῶσε τὸν κάθε κόπο· μὰ ἐφθασε ὡς τὰ ἰδανικὰ ξημερώματα πού τὰ βλέπουν καί τὰ χαίρονται οἱ ἐλευθερωμένοι.

Τὴν ἔγερσί μου ἔδλεπα μὲ πειδ πολὺ θέρμη νά τὴν χαιρετίξῃ ὁ συγγενέσιος λαὸς τῆς Ἑρημικῆς Πολιτείας μου. Κι' ὅπως οἱ πιστοὶ στὸν παλῆδ μάρτυρα, ἔτσι καί τώρα μοναχὰ τους ξεκινούσαν τὰ πλήθη τῶν ἀτίθασων ψυχῶν νά μοῦ δηλώσουν ὑποταγὴ κι' ἀναγνώρισι.

"Ἡ Ὁρεῖς, κόρες παιγνιδιάρεις καί σκεπτικῆς μαζῆς, ἔστρωναν τὰ δρόμους μαλλιά τους γιά νά περνῶ κι' οἱ κάμποι ἐφούντωναν στὴν πρασιναῖδα, μιλώντας μου φλύαρα γιά τῆς θεσπέσιες λεπτομέρειες τῶν ἐρώτων τους.

"Ἡ ψυχὲς ἀνοίξαν ἀστείρευτες, σὰν πῶς πηγές. Καί εἰν' ἀλήθεια, πῶς κάθε ζωὴ εἶνε σιωπηλὴ καί δὲν μᾶς δηλώνει τὴν ἀφροσύνη τῆς, ἂν πρῶτα ἔμελλε, μὲ κάθε τρόπο, δὲν ἀποχτήσουμε τὰ μυστικά τῆς κλειδιά....

"Ὅλα τὰ πράγματα θαρροῦσα πῶς μὲ πλησίαζαν καί πῶς τὸ κύμα μέσα μου ξεσπούσε. Στὸ νοῦ μου ἐφύ-

(*) Κοίταξε ἀριθ. 519, 520, 521, 522 καί 523.

λιαζαν τ' ἀηδόνια, καὶ σὺ μεγαλόπρεπο κυμάτισμα τῶν θαλασσῶν κολυμποῦσεν ἡ ψυχὴ μου ὥσάν που-
λι καλοκαιριᾶς.

Καὶ σιγά-σιγά εἶδα τόσο κοντὰ τὴν ἀλήθεια κι' ἔτσι βαθεῖα ὠφράνθηκα τὴν αἰωνιότητά της, πού τὴν ἀγάπησα περισσότερο κι' ἀπὸ τ' ὄνειρο.

Ὁ παλμός, ὁ νοῦς πού σφυροκοπᾷ, τὸ φυτὸ πού ἀναδύεται ἡδονικά, ἐρμηνεύοντας, χωρὶς ἄλλο, κἄ-
ποιαν ἐσώτερην ἀνάγκη τῆς ζωῆς του, τὸ σύγγεφο πού φέρνει κἄτι ἀπ' τὸ ρεμβὸ μυστήριό τοῦ ἑαυτοῦ
μιας, νὰ ἦ πρῶτες ὁμορφιές, τὰ σύμβολα τοῦ κό-
σμου ὀλοποιημένα, πού πρέπει ἀπαραίτητα νὰ αἰ-
σθανθοῦμε.

Κάτω ἀπ' τὴν θεώρατὴν ἀψίδα περνᾷ ἀμέριμνο
τὸ πλῆθος· καὶ χρειάζεται νὰ βρεθοῦν οἱ Ξεχωριστοὶ
γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὰ Ἄγνωστα Ὁραῖα καὶ νὰ δώ-
σουν στὴν ἐποχὴ τὴν μεγάλη θετικὴ κατεύθυνσι.

Ὡ Αὐγὲς καὶ βράδυα μου! Κάθε μέρα καὶ πειὸ
ἐκφραστικὰ μιλάτε στὴν ὕπαρξί μου, μὲ τὴν μυστι-
κόπαθὴ λαλιά σας, πού μοιάζει χεῖμαρρο.

Ἐλευθερωμένος ἀπ' τῆς ἀνάγκης κι' ἀπ' τὴν ἐ-
ξυπηρέτησι τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἀφοσιώθηκα νὰ σᾶς
ἀκολουθῶ.

Καὶ συχνὰ νιώθω σὰν σὲ φτερό νὰ ὑψώνωμαι,
ἀπειρος ὥσάν τὸ φῶς σᾶς κι' ὥσάν τὸ πάθος σας.

Δὲν εἶμαι ὁ παληός σας γνώριμος πού βαρὺ τὸν
κρατοῦσεν ἡ γῆ, γιατί ἔφερνε μέσα του τὴν πλῆξι
τῆς καὶ τῆς ἀγάπης τῆς παροδικῆς.

Τώρα φέρνω τὸ ἐγὼ σας, ἀντικατοπτρισμένο στὰ
μάτια μου καὶ στὴν σκέψι μου βαθεῖα.

Ὁ τελευταῖος Ἰσκιος κι' ὁ πρῶτος σας, πού κρα-
τᾷ τὴν μυστικὴ συνέχεια τοῦ ζωϊκοῦ σας κύκλου.

Ἀγάπη καὶ ἰδέα πειὸ πολὺ παρὰ πλᾶσμα ὑπαρ-
κτό, κοιμᾶμαι στῆς ἀγκάλες σας χωρὶς νὰ σᾶς ξυ-
πνήσω.

Γιατὶ ἡ «γνώσις» κάνει πουπουλένια τὴν ψυχὴ
ὥστε νὰ περνᾷ ἀνείδωτη σὰν ἀχιτιδένιο ὄραμα.

Ὡ Αὐγὲς καὶ βράδυα! ...

Πῶς νὰ σᾶς πῶ τὴν κίνησι τοῦ νοῦ μου, πού
μοιάζει πέταγμα ἀνήσυχων πουλιῶν λίγο πρὶν ἀπὸ
τὸ ξέσπασμα τῆς μπόρας;

Μὰ ἐγὼ δὲν περιμένω τρικυμίες. Γιὰ πάντα κα-
θάρισεν ὁ ὀρίζοντας, ξαστεριὰ ἀπέραντη μὲ κυκλώ-
ναι πῶναι νὰ χρίζεται κανεὶς.

Ὡ αὐγὲς καὶ βράδυα μου! ...

..... Καὶ εἶναι Νόμος: Ὅστερα ἀπ' τὴ θυσία τῆς
ψυχῆς νὰ ξεσκεπάζονται πέρα γιὰ πέρα τὰ μυ-
στήρια.

Νᾶνολγώνται τὰ βουνὰ ὡς τῆς ριζόπετρες, νὰ
παραμερίζουνε δεξιά κι' ἀριστερὰ οἱ πόντοι, δείχνον-
τας τοὺς θησαυροὺς τῶν κάτω κόσμων, νὰ χαμη-
λώνῃ ὁ ἥλιος, κι' ὅλα τὰ πετούμενα νὰ γεμίζουν
τὸν αἰθέρα, ὡς ψηλά

Τᾶνθι νὰ σκᾶνε κ' οἱ καρποὶ νὰ κοκκινίζουν με-
στωμένοι. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ τρανὸ τὸ πανηγύρι καὶ
σπάνια γίνεται στὸν κόσμο. Κάθε φορὰ πού ὁ καιρὸς
θὰ τὸ φέρῃ νὰ φανῇ ὁ Ἄξιος, ὁ λαμπρὸς Διάδοχος
τῆς Ζωῆς, ὁ μέγας Γνώστης τῶν Περσασμένων κι'
ὁ Μάντης τῶν Μακρυνῶν, πού ἔρχονται στῶν χρό-
νων τῆς ἐμίχλης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΘΕΑΤΡΑ

ΗΛΕΚΤΡΑ.— Τὴ Δευτέρα τὸ βράδι **ξανάσανε**
ἡ δ. Μαρίκα Κοτοπούλη μὲ τὴν ὑπέροχη «Ἠλέ-
κτρα» τοῦ Χόφμανσταλ. Τὸ θέατρο γιομάτο, ὅπως
καὶ στίς πρὶν προσδοφῶρες παράστασις τῶν «Πανα-
θηναίων». Τιμητικώτατο αὐτὸ γιὰ τὸ Ἀθηναϊκὸ κοι-
νὸ, πού ἀρχινήσανε νὰν τὸ κατηγοροῦνε πῶς μόνο
«Παναθήναια» θέλει νὰ βλέπει. Νά, πού διψάει καὶ
«Ἠλέκτρες». Βέβαια, ἡ δ. Κοτοπούλη τίς διψάει
περισσότερο κ' εἶναι πρόθυμη νὰν τοῦ δίνει συχνότε-
ρα τέτιες καλλιτεχνικὰς βραδιές, σώνει τὸ ἴδιο τὸ
κοινὸ νὰν τίς ζητήσῃ.

Δὲ λέμε πῶς δὲν πρέπει νὰ γλεντάμε καὶ μὲ τὰ
«Παναθήναια»· μὰ δυὸ τρεῖς βραδιές τὴ βδομάδα
σώνουν καὶ παρασώνουν. Οἱ ἄλλες βραδιές ἂς κα-
ταφέρουμε νὰ φερῶνουνται στὴν ἀληθινὴ Τέχνη.
Εἶναι ἐγκλημα νᾶχομε μιὰ Μαρίκα καὶ νὰ τὴν κα-
ταδικάζουμε σὲ ἰσόβια ἀρβανίτσια αὐγούλου.

Η ΚΙ'ΒΕΛΗ — Ἀθηνωτικὸ θεατρικὸ καλοκαίρι
δίχως Κυβέλη θᾶναι καλοκαίρι ἄδρσο, πνιχτικόν. Ἡ
κ. Κυβέλη μὲ τὴν δροσιὰ τῆς τέχνης τῆς τὸμάρφαινε
τὸ καλοκαίρι μας κ' εὐχόμαστε τὸ ξεκούρασμά της
νᾶναι σύντομο γιὰ νὰ χαροῦμε πάλι τὴ γητεῖτρα
σκηνικὴ τῆς χάρη καὶ τίς ἄλλες ὁμορφιές τῆς τέ-
χνης της.

Στὸ μεταξὺ στὸ «Θέατρο Κυβέλης» ὁ ἀμίμητος
Λεπενιώτης μὲ τὸν Παπαγεωργίου, Καλογερίκο, Νέ-
ξερ, Β. Ἀργυρόπουλο κλπ. θὰ μᾶς διασκεδάσῃ μὲ
φάρσες καὶ μὲ κωμωδίες διαλεχτές.